Något namn, som direkt svarar mot inskriftens **kalmi**, förekommer ej. U. W. Dieterich söker visserligen i *Wörterbuch* (1844), s. 150, med detta enda belägg som utgångspunkt förklara namnet som »ein Mannsname, der Ruhige, Gelassene», härlett ur »nhd. landschaftlich *Kalm*, Seestille, Windstille, *kalm*, ruhig, *kalmen*, schlummern, sich ruhig verhalten». En annan tolkning förefaller emellertid ligga närmare till hands. Det torde nämligen icke vara orimligt att antaga omkastad runföljd för 3–4 **lm**, då namnet utan vidare framstår som det från norska och isländska källor välkända *Gamli*. Inskriften ger ju med r. 39–40 **ur** för **ru** ytterligare ett exempel på samma slags felristning. I formen *Gamall* förekommer namnet flera gånger i uppländska inskrifter, dessutom i två sörmländska och en öländsk, se Sö 312.

175. Dalums sn, Silarps bro.

Pl. 145.

Litteratur: T 124. P. J. Pettersson, Brev t. Västergötlands fornminnesförening $^{20}/_{12}$ 1895 (VFA); S. Welin, Berättelser, två stycken, 1898 (VFA); F. Nordin i VFT 2: 2 (1903), s. V; J. Sandström, Anteckningar om fornlämningar i Redvägs härad 1904, ark 1: 2 (ATA); Fornminnesinventering 1932 (ATA); Handlingar 1935 i ATA.

Äldre avbildningar: S. Welin, 2 bläckteckningar (VFA), träsnitt (i T 124).

Runstenen står nu rest på mark tillhörig Silarps säteri, c:a 35 m. SÖ om den s.k. Silarps bro över Silebäcken, och c:a 150 m. VSV om det vägskäl, som uppfartsvägen till Silarp bildar med landsvägen Falköping–Ulricehamn, 25 m SÖ om den sistnämnda. Stenen står på en gravhög inom ett fornlämningsområde med ett 40-tal gravar.

Angående fyndomständigheterna kan följande noteras. År 1895 gjorde hemmansägaren P. J. Pettersson i Gryteskog Västergötlands fornminnesförening uppmärksam på att två stenar »fulkomligt hela och fulla med runor i cirkelram» skulle ha påträffats i Silarps bro men åter nedlagts i bron. Föreningen anslog med anledning härav medel till stenarnas upptagande, men innan planen hann sättas i verket, började bron ge sig, och en omläggning av densamma blev nödvändig. Härvid tillvaratogs Vg 175, men någon andra runsten kunde man icke upptäcka. Fyndet gjordes 1898, och samma år underkastades stenen och inskriften en första granskning av S. Welin. Sedermera restes den genom fornminnesföreningens försorg. F. Nordins uppgift (*VFT* 2: 2, s. V), att de vid Silarps bro tillvaratagna och resta runstenarnas antal vore två, saknar grund.

Rödaktig granit. Höjd 1,70 m., bredd 0,86 m. Inskriftssidan vetter mot NV. Runorna äro mycket grunda och ojämnt huggna av en ovan ristare.

Inskrift:

rifr · u̟k · u̟estin · risþu · stin | þensi · aftiʀ · þurstin · fiþur · sin

Refʀ ok Væstenn restu sten þennsi æftiʀ Þorsten, faður sinn.

»Räv och Västen reste denna sten efter Torsten, sin fader.»

Till läsningen: Inskriften börjar och slutar utan sk, men ramlinjen begränsas före 1 **r** av ett tvärstreck. 2 **i** är ej stungen. Möjligen kan man i en skåra snett över hst i r. 5 se en **a**-bst, varvid runan skulle vara binderuna **a͡u**. Så har Jungner uppfattat runan. 7 **u** är otydlig men sannolik. R. 8 är troligen stungen. 18–21 **stin** är djupare och tydligare än inskriften för övrigt. Med 21 **n** avslutas den vänstra runslingans inskrift. Detta är förmodligen anledningen till att sk saknas efter 21 **n**. 23 **e** är tydlig men 24 **n** så gott som utplånad. R. 39–43 stå trångt; r. 40 har ej bst; nedre bst i 39 **f** är lågt ansatt och når fram till hst i r. 40 så pass lågt, att den i det närmaste skulle ha sammanfallit med vänstra delen av en **a**-bst i r. 40. — Torin, som studerat inskriften i pappersavtryck: 5 **a͡u**, 8 **i**, 23 **i**, 40 **a**.

Samtliga namn ha varit i flitigt bruk över hela det fornnordiska området. *Refʀ* återfinnes möjligen på Ög 24 (**raif** ack.). Om *Væstenn* se Sm 45.